

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

เรียนมามากน้อยไม่มีความหมายถ้าไม่มีภาคปฏิบัติ

(พระราชศีลาภรณ์ พระธรรมทูตประจำประเทศออสเตรเลียมากราบเยี่ยม) มาจากออสเตรเลีย ไปยูโนนหลายปีแล้ว เราไปแต่อังกฤษเท่านั้น นอกนั้นไม่ได้ไปที่ไหน ไปอังกฤษคนเดียวเฉียดเลย ทีนี้เขามานิมนต์ไปเมืองไหนๆ ไม่ไปเลย โธ หลังจะหักปวดเอว เวลาไปที่มันว่าง ชั้นหนึ่งหรืออะไรมีแต่พระพวกเรา ๓ องค์ มีฆราวาสคนสองคน เราก็นอนนอนสนุกอะไรไม่เห็นทุกข์ จนกระทั่งถึงอังกฤษก็ไม่เห็นทุกข์ เวลาขากลับมานี้เขาเรียกชั้นที่หนึ่งหรืออะไร แน่นหมดเลย นั่งตั้งแต่บัดนั้นขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้เลย ตั้งแต่นั่งปั๊บบนเครื่องบินตั้งนาฬิกาปั๊บ จนกระทั่งถึงเมืองไทยเรา ๑๔ ชั่วโมงนั่งตลอด นั่งละที่เข็ด เอวระบมหมดเลย เลยไม่ไปอีก

พวกอังกฤษเขามานิมนต์ระยะนั้นทุกปีๆ จนได้บอกกันแบบตัดขาดเลย เข็ดแล้วไม่ไปเราว่างี้ ต่อนี้ไปอย่ามานิมนต์อีก จากนั้นก็เลยเงียบไป ตอนนั้นยังมีเจ็บปวดเอวมาก ไปอังกฤษนี้ก็บีบบังคับตัวเอง คือไปก็ไปด้วยเหตุผลเขานิมนต์ ทั้งๆ ที่ไม่อยากจะไป ไปถึงที่แล้วก็เอาละที่นี้ เป็นทัศนศึกษา ถึงเวลาออกๆ ชี้เกียจชี้คร้านขนาดไหนก็ต้องบังคับให้ไปสถานที่ต่างๆ จนกระทั่งวันกลับมา ยังไม่ได้นั่งรถไฟใต้ดิน เลย ๓ หุ่่มประชุมเสร็จเรียบร้อยแล้วลงรถไฟใต้ดิน ไปเฉยๆ บังคับเจ้าของไปรถไฟใต้ดิน

อย่างวันนี้ประมาณ ๔ โมงออกแล้ว ๔ โมงเย็นออกจากที่พักไปดูถึง ๖ โมง เป็นเวลาสองชั่วโมง ไปดูสถานที่ต่างๆ ที่โลกและธรรมเขาเห็นว่าสำคัญๆ เราจะไปเที่ยวดู ชี้เกียจขนาดไหนก็ไป ก็เราไม่ได้ไปด้วยความเพลิดเพลิน ไปด้วยเหตุผลตั้งที่ว่า จนกระทั่งวันกลับ กลางคืนประชุม พอเทศน์อบรมประชาชนเสร็จเรียบร้อยแล้วลงรถไฟใต้ดิน เพราะวันหลังจะกลับเมืองไทย บังคับ เรื่องที่จะไปด้วยความคึกความคะนองอยากเห็นนั่นเห็นนี่ โอ้ย ไม่เลย ไปเพื่อเป็นคติเป็นทัศนศึกษา คติอะไรดี ๆ ก็เอามาสอนคนอื่นให้เป็นคติต่อไป อย่างนั้นละที่ไป ก็หนเดียวเท่านั้นอังกฤษไม่ไปอีกเลย เขามานิมนต์ติดๆ กันถึงสามปี ครั้งที่สามจึงบอก ทีนี้อย่ามานิมนต์อีก เข็ดแล้วบอกตรงๆ เลย อย่ามานิมนต์อีก จึงไม่ได้ไปๆ จากนั้นมาเขาก็หยุด

คนไปที่แรกไม่มากนัก คนไทย พวกชาวอังกฤษก็มีไม่มากนัก แล้วค่อยหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายแก้อี้ไม่มีความหมาย นั่งลงได้ทุกแห่งทุกหนเลย แก้อี้ไม่มีความหมายนะ ฝรั่งเศสเหมือนเรา พอใจเสียอย่างเดียวเท่านั้นนั่งได้หมด อยู่ได้หมดพวกนี้ ทีแรกเขาบอกเขามาสังเกตการณ์ ผู้ที่มาสังเกตการณ์ก็มีเขาว่า ทีนี้คำว่าสังเกตการณ์ หายหมด ไม่ได้มาอยู่ไม่ได้ เป็นอย่างนั้น อายกมา มาทุกวันเลยเชียว เป็นอย่างนั้นละ

ธรรม ก็ธรรมไม่เป็นข้าศึกต่อใคร เป็นคุณเป็นประโยชน์ต่อโลกทั้งนั้น ใครจะถือว่าเป็นอะไร ธรรมไม่ได้ถือ ธรรมเป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย จึงเข้ากันได้กับสัตว์โลกทุกๆ ไปหนาขึ้นทุกวันพวกฝรั่ง หนาแน่นขึ้นทุกวันๆ คนไทยเราก็เรียกว่ามากอยู่แล้วที่ลอนดอน แต่พวกฝรั่งหนาขึ้นทุกวัน

ตอนเช้าอาหารเขาเอามาถวายทั้งฝรั่งทั้งคนไทยมาก มากขนาดนั้นละ พิถีพิถันอาหารมีทุกแบบ อาหารฝรั่งก็มี อาหารไทยก็มี ให้เลือกกิน คือมันมากต่อมาก เวลาจะมานี้ โอ้ย น่าสังสาร เราได้เห็นฝรั่งน้ำตาร่วง ก้มปี่น้ำตาร่วง พอเราจะก้าวออกจากที่ ลาเขาเรียบร้อยแล้วจะมาขึ้นเครื่องบิน ก้มหน้าปี่น้ำตาร่วง หลายคน...เห็น พวกนี้พวกเคยมาวัดอยู่แล้ว มาศึกษาอบรมเป็นเดือนไม่ใช่บ่อยๆ นะ พวกนี้ละน้ำตาร่วงเลย โห น่าสังสารเหมือนกัน

ธรรมไม่เป็นภัยต่อผู้ใดในโลกอันนี้ ใครจะถืออะไรเป็นภัยๆ ก็ตาม ธรรมคือธรรมตลอด เข้ากับโลกได้หมด ไม่ได้ถือถือสาถือกรรมถือเวรอะไรกับใคร เป็นธรรมล้วนๆ ทีนี้ถ้าใครกิเลสไม่หนานักมันก็ลงของมันเอง นอกจากมันหนาเสียจริงๆ เป็นภูเขาทั้งลูก อันนั้นก็เป็นการของสัตว์ ถ้าเป็นธรรมตาคนเรารู้ดีรู้ชั่วอยู่แล้วลงโลกอันนี้ลงธรรมทั้งนั้น อย่างอื่นเขาไม่ได้ลง กับธรรมนี้ลง เราไปอยู่นั้นได้สองอาทิตย์กว่านะ ไปอังกฤษเกือบสามอาทิตย์ละมั้ง ลืม จากนั้นมาก็ไม่ไปอีก เขานิมนต์ก็ไม่ไป บอกว่าเซ็ดไม่ไป นั่งเรือบิน ๑๔ ชั่วโมง

ไปดูข้างนอกอะไรๆ ก็ดูไปอย่างนั้นละ เราไม่ได้ตั้งใจไม่ได้หนักแน่นเหมือนดูจริตนิสัยของคนอาการของคน ออกจากหัวใจ เราดูอันนี้มากกว่า อย่างที่ว่าช่วยโลกๆ เหมือนกัน ช่วยโลกเขาจะต้องคิดไปทางด้านวัตถุ เช่นอย่างเราเป็นผู้นำช่วยโลกที่เมืองไทยเราจะล่มจะจมปี ๒๕๔๐ เราก็ได้ออกเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เขาจะต้องเล็งถึงด้านวัตถุมาก เรื่องธรรมนี้อาจไม่มองก็ได้ แต่เรานี้มองธรรมเลย วัตถุเป็นเพียงเล็กน้อยๆ ประเดี๋ยวประด๋าวก็หายไป ส่วนธรรมที่เข้าสู่ใจแล้วจะกระจายไปมากมาย คราวนี้เป็นคราวที่ธรรมจะได้เข้าสู่จิตใจชาวพุทธเรา ซึ่งเห็นห่างมานานแสนนาน แล้วก็ เป็นจริงๆ ด้วย

ตั้งแต่บัดนั้นมาธรรมะนี้กระจายออกทั่วประเทศไทย ออกทางวิทยุ ธรรมะของเรา ทั้งที่เทศน์เวลาช่วยชาติก็มี เทศน์เวลาอื่นก็มี อัดเทปไว้ๆ ฟังอยู่ทุกวัน เลยกลายเป็นสถานีวิทยุบ้านตาดเลยเดี๋ยวนี้ นี่เราก็พูดตรงๆ ธรรมะที่เรานำมาสอนโลก การศึกษาเล่าเรียนมาพอเป็นปากเป็นทางเท่านั้น แต่การปฏิบัติผลเป็นของตัวร้อยทั้งร้อย รู้ขึ้นมาอย่างน้อยเป็นสมบัติของตัวด้วยๆ ไปเลย เราเรียนมามันเป็นความจำ ตกหายไปได้ หลงลืมไปได้ แต่ความจริงที่เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัตินี้เป็นสมบัติของตัวด้วย

ฝังลึกด้วย รู้สึกซึ่งเท่าไร แก้กิเลสออกมาน้อยๆ เท่าไร ธรรมนี้ยิ่งกระจายออกๆ แก้กิเลสออกหมดโดยสิ้นเชิงแล้วจ้าไปหมดเลย นั้น ธรรมประเภทนี้จะธรรมพระพุทธเจ้า นำมาสอนโลก พระสงฆ์สาวกทั้งหลายท่านนำมาสอนโลก คือธรรมที่จำอยู่ในหัวใจท่าน ไม่มีกิเลสเข้าแฝงเลย สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราที่ว่า พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ นี้ไม่มีมลทินเข้าแฝง มีแต่ธรรมล้วนๆ เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่ตายใจของโลกและชาวพุทธเรามาตลอดทุกวันนี้

ธรรมเป็นของเล่นเมื่อไร ให้ปรากฏที่ใจชื่อนะ จะไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน ไม่เลยทันที ตัดขาดสะบั้นไปหมด อันนี้เด่นชัดครบไปหมด ไม่ต้องไปถามใคร ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้ผางขึ้นมานี้สอนโลกได้ทั้งสามโลก เทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายมาฟังธรรมพระพุทธเจ้าทั้งนั้นละ ลงธรรมพระพุทธเจ้า ออกจากพระทัยที่บริสุทธิ์ บรรดาสาวกทั้งหลายก็เหมือนกันไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าเวลาไปสั่งสอนสัตว์โลกนะ เต็มภูมิ นิสัยวาสนาของท่านของเราแต่ละองค์ๆ ที่เป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ได้แก่พระอรหันต์ ท่านออกประกาศศาสนา ท่านเต็มภูมิท่านๆ ไม่จำเป็นต้องไปศึกษาจากพระพุทธเจ้ามา สั่งสอนโลกอีก พอธรรมได้ปรากฏขึ้นที่ใจเต็มภูมิในหัวใจแล้ว

เวลานี้ธรรมที่กล่าวเหล่านี้มีอยู่ที่ไหน พูดให้มันชัดเจนตามภาษาธรรม เราไม่ได้พูดถูกเหยียดหยามยกยอปอขึ้นใครโดยหาเหตุผลไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นไม่เรียกภาษาธรรม ถ้าภาษาธรรมต้องพูดให้ตรงไปตรงมาตามอรรถตามธรรมผิดถูกชั่วดี พูดไปตามความจริง นั่นเรียกว่าธรรม เวลานี้ชาวพุทธเรามันมีแต่ชื่อนะ ถ้าว่าอ่านก็อ่านในหนังสือ มันก็มากลายเป็นกิเลสไปหมด เรียนได้มากได้น้อยก็สอบเป็นชั้นเป็นภูมิ นั่นเป็นกิเลสไปแล้ว ไม่ได้เรียนเข้ามาแก้ตัวเองๆ

ท่านว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ธรรมสามประเภทนี้แยกกันไม่ออก ถ้าพูดตามหลักพุทธศาสนาแล้วแยกกันไม่ออก ถ้าพูดตามกิเลสแล้วเป็นกิเลสไปหมด ธรรมทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธไม่มีความหมายละ เรียนมาก็เพื่อกิเลสๆ ปฏิบัติก็วิ่งไปตามกิเลส ปฏิเวธก็คือความรู้ของกิเลสทั้งนั้นไปเสีย ต้องทำโลกให้เป็นพื้นเป็นไฟ ความเรียนมามากน้อยไม่มีความหมายถ้าไม่มีภาคปฏิบัติ ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ คำเช่นนี้ใครมาพูด มีแต่หลวงตาบัวคนเดียวใครจะว่าบ้าก็ว่าเราไม่ได้เป็นบ้า หูผู้ฟังใจผู้ฟังมันอาจเป็นบ้าก็ได้ ปากพูดออกมาปากอมขี้ก็ได้ นี่ไม่อม ปากธรรมทั้งนั้น ออกมาจากหัวใจที่ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย

สอนโลกทุกวันนี้ก็เหมือนกัน เราไม่ได้ไปหาหยาบย้อมมาจากคัมภีร์ใด สารุ เราไม่ได้ประมาท เวลามันขึ้นภายในใจนี้มันแตกกระจายอยู่ภายในใจ ดังพระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายท่านไปเรียนมาจากคัมภีร์ไหน หัวใจนั้นละเป็นคัมภีร์ธรรม กองทุกข์

มหันตทุกข์อยู่ที่นั่น บรมสุขอยู่ที่นั่น เปิดกิเลสตัวเป็นสาเหตุให้เกิดมหันตทุกข์ออก ๆ บรมสุขจะขึ้นเรื่อย ๆ เลย ทีนี้จำในหัวใจที่โหนดอยู่ที่ไหนไม่มีอิริยาบถ ใจกับธรรมถ้าลง ได้เป็นอันเดียวกันแล้วยืนก็จำ เดินก็จำ นั่งก็จำ นอนก็จำ ธรรมไม่มีอิริยาบถ นั้น ให้มัน เห็นอย่างนี้คือการปฏิบัติธรรม

ธรรมพระพุทธรเจ้าทำทนายสัตว์โลกตลอด คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ใครจะ ปฏิบัติก็ปฏิบัติ อย่ามาเรียนเป็นหนอนแกะกระดาษอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ เรียน โลกเป็นโลก เรียนธรรมถ้าเรียนแบบโลกก็เป็นโลกไปหมด ใครเรียนก็จำได้ทั้งหญิงทั้ง ชายเด็กผู้ใหญ่ แต่ที่จะนำมาปฏิบัติหรือไม่ นั่นนะสำคัญตรงนั้น ถ้าไม่ปฏิบัติเรียนมา เท่าไรก็เหมือนนกขุนทองไม่เกิดประโยชน์ ไม่ว่าเราว่าเขาหาความชุ่มเย็นต่อกันไม่ได้ ถ้าเรียนแล้วเจ้าของชุ่มเย็น ๆ จากภาคปฏิบัติของตัวเอง สอนคนอื่นก็เกิดความชุ่มเย็น ไปหมด เย็นอกเย็นใจ หรือว่าอบอุ่น นั้น ธรรมถ้าเกิดในภาคปฏิบัติ

หัวใจเป็นภาชนะอันสำคัญรับธรรมทั้งหลาย แล้วกระจายออกสู่โลกให้ได้รับความชุ่มเย็นทั่วถึงกัน ธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีภาคปฏิบัติธรรมก็สักแต่ว่าธรรมเป็น กระดาษอยู่นั้น อยู่ตามคัมภีร์คัมภีร์ก็เป็นหนังสือ เหมือนหนังสือทางโลกเขา เขียนเป็น ตัวไหน ๆ มันก็เป็นแบบโลกเขาถ้าไม่เข้ามาปฏิบัติให้เป็นธรรมในหัวใจไม่เป็น ถ้า ปฏิบัติให้เป็นธรรมในหัวใจแล้วเป็นธรรมหมด พวกกันจำเอานะ

วันนี้ฟ้าหญิงจะเสด็จประทับค้างคืนที่นี่ ตอนบ่ายวันนี้ ท่านจะประทับค้างที่นี่ เราก็ทราบแต่ว่าตอนบ่าย แต่ที่จะมาถึงจริงๆ เวลาเท่าไร ตอนที่เข้าพบกับเรา ถ้า ท่านไม่มาค่า ตอนบ่าย ๔ โมงท่านก็ไปหาเราตอนหนึ่ง แล้วตอนเช้าตอนจ้งหันท่านมา หาเรา ฟังว่าจะถึงตอนบ่าย

ศาสนาของพระพุทธรเจ้า ถ้าเรียนแล้วนำไปปฏิบัติชำระล้างตัดแปลงแก้ไขตัวเอง แล้วจะเห็นผลของธรรมขึ้นในตัว เฉพาะอย่างยิ่งตัวเองก่อน...เย็น จากนั้นก็กระจาย ความเย็นจากผู้ปฏิบัติดีนั้นจะไปหาคนอื่นให้ร่มเย็นเป็นสุขไปตาม ๆ กัน ถ้ามีแต่เรียน เฉย ๆ ก็เหมือนเรียนทางโลกไม่ผิดกัน ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติดีจะเป็นเรียนธรรมแท้ ปรีชาดี ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรีชาดีคือเรียน เรียนเพื่อปฏิบัติ ปฏิบัติก็เพื่อปฏิเวธความรู้แจ้งแทงทะลุ แน่นะ ถ้ามีแต่ปรีชาดีเรียนเฉย ๆ ไม่ปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะธรรมสามประเภทนี้ แยกกันไม่ออกถ้าตามหลักพุทธศาสนา ถ้ากิเลสมันแยกวันยังค่ำ เรียนก็กลายเป็นโลก ไปหมด ปฏิบัติไปยั้งงั้น ทีนี้ปฏิเวธจะเอามาจากไหนมันก็มีแต่ชื่อซิ เท่านั้นละวันนี้ จะ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz